

26. navadna nedelja – leto A

Prilika o dveh sinovih

»Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: »Sin, pojdi danes delat v vinograd!« Ta je odgovoril: »Nočem.« Toda pozneje se je premislil in šel. Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: »Grem, gospod,« vendar ni šel. Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo?« Rekli so: »Prvi.« Jezus jim je dejal: »Resnično, povem vam: Cestnarji in vlačuge pojdejo pred vami v Božje kraljestvo. Janez je namreč prišel k vam na poti pravičnosti in mu niste verjeli, cestnarji in vlačuge pa so mu verjeli. Vi ste to videli in se tudi potlej niste skesali, da bi mu verjeli.« Mt 21,28-32

Lepe besede

Cestnarji in vlačuge so Janezu verjeli, farizeji in pismouki pa ne! O čem Jezus govori? Kaj je bilo takega, kar so Janezu eni verjeli drugi pa ne? Da so grešni! Farizeji in pismouki se niso našli med grešniki, cestnarji in vlačuga pa.

Jezus ne govori le o preprosti besedi hočem in nočem, ampak o tem, kar se za temi besedami skriva. Govori o grehu, ki si ga nočemo priznati. Ljudje želimo izpasti lepi. Otroci na začetku še trmari brezglavo. Potem pa se, poleg tega, kaj je prav in kaj narobe, nauči tudi, kako bo prišel bolje skozi. Ko spozna, da mu besedno ugovarjanje ne pomaga, se nauči kimati, z mislimi pa ostaja pri svojem. Zato med odraslimi najbrž pogosteje slišimo: Hočem, kot nočem, predvsem ko gre za globlje stvari. A rezultati naših dejanj pokažejo, kako pogosto se za besedo hočem skriva upor, jeza, nestrinjanje.

Pri današnjem evangeliju me pravzaprav Jezusovo razmišljanje nič ne preseneča, saj nam je vse to, kar piše najbrž jasno. Tisto, kar je boleče, je, da je Jezus zaradi razkrinkavanja človeške zlaganosti moral iti na križ. Žalostno je, da tudi danes svet ne želi slišati in videti resnice, ki se skriva za lepimi besedami, ampak mu je ljubša laž. Poglejmo nekaj področij.

Besedo, da hočeta ostala zvesta drug drugemu, da bosta vzgajala otroke itd., sta si dala zakonca pri sklenitvi zakramenta sv. zakona. Jasno sta izrazila, da hočeta biti skupaj, da hočeta ljubiti drug drugega, da hočeta sprejeti otroke in jih vzgajati. Kdo upa pri tem reči nočem, dokler je le kaj upanja za dialog?! Ko pa pridejo npr. otroci, se tako pogosto pokaže, da je bila beseda prazna. Za njo se skriva kup izgovorov na eni ali drugi strani: sem utrujen, imam preveč dela, ne morem, ti naredi, nikoli ne naredim prav itd. **Beseda hočem je imela kup nepremišljenih in neizrečenih ozadij.** Bila je pogojena z lastno sebičnostjo. Hočem, je bil pogojen z različnimi ČE-ji: Hočem, če ne bo bolelo, če ne bo zahtevalo napora, če ne bo omejevalo mojih predstav o svobodi itd. Kdo je potem običajno grd? Tisti, ki vztraja, da je potrebno biti z otroki, da je potrebno vztrajati v ustvarjanju doma. In zato, ker je tako težko biti grd, pogosto popustita oba. Razpase se **lenoba, tisoči izgovorov in ena sama laž.**

Nič dosti drugače ni glede dela z mladimi po naših župnijah. **Ne vem, če kdaj slišite župnika, da bi rekel: nočem mladih v župniji.** Vsi govorijo, kaj vse bi radi naredili za mlade, a kaj ko jih ni. **Tako pogosto tudi tu torej slišimo misel: Hočem! Kaj pa je resnica?** Če hočemo vzgajati mlade, moramo biti z njimi. Oh, za to pa nimamo časa, nimamo moči. Mladi so preveč zahtevni. Zahtevamo, da ostajajo v svojih župnijah. Že v naprej vemo, da od ene generacije v majhnih župnijah ne bosta ostala niti dva. S kom naj se družijo mladi po nedeljski maši? S kom naj v taki župniji ustvarja klapo, ki jo išče. Hočemo delati z mladimi, a imamo kup pogojev: Ne smejo

iz župnije, obnašati se morajo tako, kot smo si zamislili odrasli, sodelovati morajo pri stvareh, ki jih ne razumejo. Nihče se ne potrudi stopiti v njihov svet. Mlade je potrebno najprej razumeti, potem pa sledijo tudi zahteve. Nihče ne upa iskreno in sočutno reči staršem: To ni dobro za vašega otroka, preveč popuščate, razvajate. Če že kdo reče, vali krivdo in očita. Vsekakor je naš hočem z veliko figo v žepu. Pravzaprav smo pri istem kot v zakonskem življenju: **Vodi nas grozljiva lenoba, ki se skriva za tisoči izgovorov o dobrih namenih. Vse skupaj je ena sama laž.**

Tudi za uboge je naša Cerkev. **Nihče si ne upa reči: Nočemo ubogih, nočemo jim pomagati!** Vsi smo grozno sočutni do stiskanih. Ko zmanjka denarja, ga zmanjka najprej zanje, ko nas je strah, da bomo zaradi zavzemanja zanje ob dobro ime, se ne spleča. Tudi pri tem delu bi radi izpadli lepi pred svetom, zato **vedno rečemo: Hočem. Resnica pa je nasprotna.**

Jezusa so pribili na križ, ker se je oziral v ozadje izrečenih besede. Umrl je, ker je vztrajal v resnici in bičal zlaganost. Umrl je zaradi grajanja ljudi, ki so bili na oblasti in so hoteli izpasti lepi. Brez dlake na jeziku je govoril: Hinavci, ker pred ljudmi zaklepate nebeško kraljestvo; hinavci, ker dajete desetino od mete, kopra in kumine, opustili pa ste, kar je v postavi pomembnejše: pravičnost, usmiljenje in zvestobo; hinavci, ker kozarec in skledo čistite od zunaj, znotraj pa sta polna ropa in nezmernosti; hinavci, ker zidate grobnice prerokov, hkrati pa ste njihovi morilci.

Ni najbolj tragično, da naše besede niso vedno čiste. Najbolj tragično je, da o tem sploh ne smemo govoriti. Tragično je, da trdimo, da tega med nami ni, če pa kdo na to opozarja, je označen za sovražnika. Pa vendar je jasno, da je evangelij namenjen prav vsem in da nas položaj ne rešuje greha. Vzemimo torej zares Jezusovo željo po globoki iskrenosti in se je učimo v prizadevanjih za pristne odnose, brez skrivanja in hinavščine. Veliko bomo naredili, če bomo v tednu, ki je pred nami, razmišljali o ozadjih svojih 'hočem' in če bomo drugemu priznali, kaj vse se za njimi skriva. Le počasi bomo prišli do spolnjevanja Jezusovega naročila: »Vaš govor naj bo >da<, >da<, >ne<, >ne<; kar je več kot to, je od hudega.« Mt 5,37